

Beránek na cestě

Benjamin a Eliška Rollovi, květná neděle 2026

Budu vám vyprávět příběh, který se nejspíš nestal. Ale mohl se stát. V Bibli se o něm nepíše. Ale s Eliškou jsme ho vyčetli mezi řádky velikonočního vyprávění.

Schválně jestli poznáte, o kom to bude?

01 Zvuk ovcí. poslat rouno

O ovečkách! ***Vyndám beránka***

Byla jednou jedna ovčí rodinka.

Žila ve stádečku, ve vesnici Betanie kousek od židovského hlavního města Jeruzaléma. Někdy kolem roku 30.

Táta starý Beran, máma Ovečka a malý synáček, roční Beránek jménem Kevi. Byl to veselý malý Beránek, který stále někde běhal po světě. Nebavilo ho zůstat zavřený v ohradce a poslušně následovat stádo. Kdepak. Při procházkách za pastvou se nejraději zatoulal kousek dál od ostatních a zkoumal každé smítko. Jindy naopak vzhlížel k oblakům a představoval si jaké to asi je v jiných krajích. Kevi se už párkrát takhle svému stádu ztratil, ale jeho pastýř jej vždycky našel ještě dřív, než si to náš malý Kevíček stačil vůbec uvědomit. Díky tomu, jak často ho pastýř nosil na ramenou a něco mu pokaždé něžně povídal, měl Beránek Keví pocit, že má k lidem jaksi blíž. Na rozdíl od ostatních ze svého stáda se také kamarádi i s jinými zvířátky než ovce. Jeho nejlepší kamarád bydlel ve vedlejší vesnici Betfage a jmenoval se Chamór. Schválně jestli podle zvuku poznáte, co to bylo za zvíře:

02 Zvuk osla.

Ano, Chamór byl oslík. ***Vyndat oslíka. Poslat.***

Vlastně ještě oslátko. Když vezl náklad svého pána kolem Kevíkovy ohrádky, anebo když se Kevi pásal poblíž Chámorovy stáje, vždycky se nadšeně zdravili a povíдали si o tom, co zrovna měli k obědu (většinou trávu) anebo co vymyslili při svých zadumaných pohledech na mraky. On totiž ani Chamór nebyl úplně obyčejný oslík. Kevíkovi připadal na svůj věk a taky na to, že to byl osel, obrovsky moudrý a říkal si, že ten to jistě jednou někam dotáhne.

Zrovna se blížily největší židovské svátky: Velikonoce. Co si Židé připomínají o Velikonocích? Osvobození z egyptského otroctví. Každý rok se Židé radují, že nás Bůh zachránil, osvobodil.

Pro malého Beránka to byly první Velikonoce v životě. Viděl jak se pastýři a další lidé těší a chystají. A tak se těšil také. Poskakoval kolem nich a měl velikou radost, jak si s ním děti hrají a mazlí.

Jenomže, když zbývalo do Velikonoc už jen asi 6 dní, promluvila k němu maminka Ovečka zvláštním hlasem: „Beránku můj milý, neraduj se. Víš ty vůbec, o čem jsou tyhle svátky? Tehdy za pradávného pastýře Mojžíše to byla právě hostina s ročním beránkem, jehož **krev byla za ně prolita** a posloužila našim lidem jako znamení, že patří Hospodinu. A tak jedí ročního beránka každý rok znovu. Je to pro ně připomínka, že svoboda a naděje něco stojí. I pro nás je to veliký svátek, protože vidíme, jak jsme my ovečky pro ně důležité a vlastně skoro posvátné. Jenomže tobě bude jeden rok právě na Velikonoce, a tak si letos vyberou na hostinu tebe. Proto si s tebou tolik hrají. Loučí se s tebou. A děkují ti. Jsi pro ně znamením, že oni mohou žít dál. Jistě to je veliká čest Beránku. Ale ach..je mi to tak líto.“

Poznámka pro starší zvědavce: podle dobového židovského historika Josefa Flavia bylo o Velikonocích v Jeruzalémě a okolí tehdy obětováno až 265 000 beránků. Zhruba jeden na deset lidí, kteří tam v těch dnech slavili svátky. Vskutku to nebyl pro beránky nejbezpečnější čas...

Náš malý Kevi se polekal, že ho chtějí jeho milovaní lidé sníst. **Krev za ně prolitá?** Ale proč? A proč zrovna jeho? Čemu to pomůže? Protože to byl chytrý beránek, hned přemýšlel, jak se zachránit. Další den byla sobota, kdy Židé nepracují a odcházejí z domova do Chrámu, a tak Kevi věděl, že bude mít čas nepozorovaně utéct. Jenomže kam? Ráno poslouchal za dveřmi, zda by něco nevyzvěděl. Když tu slyšel, jak pastýř povídá své ženě a dětem: „*zítra ráno se zajdeme znovu podívat do Jeruzaléma.*“ „*A proč? Vždyť už tam půjdeme i dneska do Chrámu?*“ namítal syn Moše. A pastýř odpověděl: „*Bratranec Jickchak z Betánie, no ten, jak má toho oslíka Chámora, totiž povídal, že má prej přijet mesiáš. Beránek Boží.*“

„*Beránek Boží!*“ zabečel si Kevíček v duchu. „*To je něco! Toho mesiáše musím vidět! Ten mi jistě pomůže!*“

Vemte si každý papír a tužku. Zkuste nakreslit, jak asi vypadá Beránek Boží.

Kevi si počkal až pastýřova rodina vyrazila do jeruzalémského chrámu. Nechal jim trochu náskok. Dal pusu mámě Ovečce a tátovi Beranovi a se slovy „*nečekejte na mě! Jdu hledat Božího beránka,*“ prolezl škvírou v ohradě jako už tolikrát předtím. A byl tentam. Ačkoli byla vesnice Betfage od Jeruzaléma jen kousek, asi jeden kilometr. Pro malého beránka to přece jen

byl lán cesty. V Jeruzalémě se schoval v keři za bránou a vyčkal do dalšího dne. Ráno ho vzbudil veliký halas.

03 Zvuk jásajícího davu. Poslat mávátko.

„Co se to děje?“ Otevřel rozespálé oči. A pak ho to trklo. To jistě bude on! Beránek Boží. Vyběhl ze své skrýše na hlavní ulici a tam vám bylo davu! Kevík to trochu zarazilo. Divil se, že tolik lidí chce vítat Ovčímho spasitele. Ale co řekl si, každý tvor jistě chápe, o jak významnou událost jde, a tak možná že teda i ty lidi, z toho něco budou mít. Jenomže kvůli tomu početnému zástupu malý beránek vůbec nic neviděl. Poskakoval za lidmi, jenomže všichni, a dokonce i děti měli ještě ke všemu v rukou veliké listy jako mávátko, a tak se mu vůbec nedařilo toho Beránka Božího zahlédnout. Když se konečně prodral před ně, uviděl jenom nějakého chlapíka na oslátku. Kevík se zamračil a mžoural, jestli někde za ním spatří Božího Beránka. A napadlo ho, že možná všichni ti lidi jen vítají nějakého svého krále. Pořádně se na jezdce s oslem podíval, když tu mu došlo, že toho oslíka zná. „Vždyť to je přece Chamór! Já to věděl, že to dotáhne daleko. Tak malý a už vozí lidského krále. Chamóre, Chamóre! To jsem já, Kevík!“ volal na něj, když se blížili. A Chamór zahýkal: „Ahoj Keve! Koukej na mě. Vezu Mesiáše!“

„Mesiáše?“ zarazil se Kevi, „tohle že má být ten zachránce?“ V tu chvíli navíc jeden starší pán vedle něj zavolal: „Hle, Beránek Boží!“ Kevíček zachmuřeně nechal oslíka i s jezdcem odplout davem a odcupital do jedné postranní uličky. „Vždyť to vůbec není žádný beeránek,“ bečel si pro sebe.

Najednou malý beránek Kevi nevěděl, co se sebou. Rozhodle se však svou nadějí zcela nevzdat. V dalších dnech se potloukal Jeruzalémem, skrýval se před lidmi, protože by si ho jistě každý rád upekł a snažil se vždy vyhledat, kde se zrovna nachází ten člověk, co se vydával za Beránka.

Jmenoval se Ježíš. Každý den ho Kevi našel u Chrámu. Kolem Ježíše se shromáždilo mnoho lidí a on jim povídal a vyprávěl. O Bohu, o lásce, o naději. O tom, že se nemusí bát. A taky o tom, jak to velekněz a jeho kumpáni v chrámu špatně a nepoctivě vedou. „Bodejť by ne,“ brumlal si pro sebe Kevi, „však taky obětovali už spoustu nevinných beránků!“

Ježíš se mu zamlouval čím dál víc.

Poznáte, co se děje v dalším zvuku?

04 Zvuk jídlo. Poslat Kalich.

Nastal čtvrtek. Den hostiny. Kevi si ten den dával obzvlášť majzla na lidi. Věděl totiž, že právě na ten večer chystají všichni večeri s upečenými beránky. Prošvihl kvůli ukrývání i Ježíšovo kázání, ale zastihl ho večer, jak míří do jednoho domu se svými přáteli. Neudržel se a poslouchal za dveřmi.

Slyšel, jak Ježíš smutně vypráví a říká něco chlebu a vínu. A taky o svém těle a krvi, která bude dalšího dne za ně prolita i za všechny ostatní. **Krev za ně prolitá.** Kevi tomu moc nerozuměl. Ta slova mu něco připomínala, ale nemohl si vzpomenout co.

Dalšího dne byl pátek. Kevi si tentokrát přivstal a utíkal k Chrámu, říkal si, že v takový den tam Ježíš určitě bude zase něco povídat. Dav tam už byl. A Ježíš také. Jenomže něco nehrálo.

05 Zvuk našťvaného davu.

Ježíš vypadal ztrápeně. Byl spoutaný, zmlácený a zakrvácený. Nic neříkal. A lidé místo poslouchání zuřivě křičeli. Najednou ho někam vedli. Beránek Kevík běžel za nimi. Motal pokřikujícím lidem pod nohy. Občas ho někdo surově nakopl. Beránek však navzdory bolesti se slzami v očích utíkal dál. Najednou se dav zastavil.

Beránek neviděl, co se děje, ale uslyšel zlověstný zvuk.

06 Zvuk Kladivo. Poslat hřeb.

Stejně jako v neděli se beránek snažil vykouknout, co se to děje. Tentokrát se však přes hustý dav dopředu nedostal. Když najednou upozoroval, že všichni hledí kamsi nad sebe. Podíval se tedy také vzhůru. Vojáci vyzdvihli, postavili veliký kříž. A na něm visel přibitý on. Ježíš.

Beránek koukal a vůbec nechápal, co se to mezitím stalo. Proč toho hodného pána popravili. Vždyť ho před pár dny vítali jako svého krále. Vždyť tak hezky mluvil o tom, jak se máme mít rádi. To asi ti velekněží, co tak rádi zabíjí nevinné beránky, došlo Kevimu. Mezi lidmi, kteří zuřivě řvali a plivali na Ježíše si všiml i několika, kteří nekřičeli. Jen tiše stáli, smutně se dívali a plakali. Hned vedle Kevíka stál stejný starý pán jako v neděli. A ten si spíš tak jako pro sebe při pohledu na umírající Ježíše hlesl: „*Hle Beránek Boží, která snímá hřích světa, prolívá krev za nás. Místo nás*“

„*Místo nás.*“ Utkvělo Kevíkovi. Beránkovi, který přežil Velikonoce.

Nešťastný Kevi následoval smuteční průvod několika žen, které spolu s jedním pánem vpodvečer narychlo pohřbili Ježíšovo tělo a hrob zavalili velikým kamenem. A jak to bylo dál?

07 Zvuk Kámen odvalen. Poslat kámen.

V Bibli čteme: *Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba přinášet za ně oběti.* Ježíš žije. Kevi bude žít. A Beránky už obětovat nemusíme. Ježíš zemřel i za nás a byl vzkříšen i pro nás... i pro beránka Keviho.